

VIÊN ĐÁ CỦA MAZARIN

Watson sung sướng vô cùng khi một lần nữa được quay trở về căn hộ trên gác, ở đường Baker, nơi xuất phát của biết bao cuộc phiêu lưu kỳ thú. Ông nhìn các đồ bản bác học trên tường, cái bàn loang lổ vì acid và ngổn ngang những hoá chất để thí nghiệm, cái bao vĩ cầm dựng ở một góc, cái xô than vẫn được dùng để đựng cái ống vố và thuốc lá. Cuối cùng ông nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Bi-li, thằng tiểu đồng sâu sắc và tế nhị, người đã giúp khoả lấp cái hố sâu đơn côi và cô quạnh của nhà thám tử đại tài.

- Không có thay đổi gì nhiều lắm, hử Bi-li. Cả cháu cũng không có thay đổi, tôi hy vọng ông ấy cũng thế?

Bi-li ái ngại nhìn về hướng phòng ngủ đóng kín.

- Có lẽ ông ấy đang ngủ.

Đã 7 giờ tối và cái ngày hè hôm đó rất đẹp. Bác sĩ Watson khá quen với thời khoá biểu bất thường của người bạn cố tri, nên không hề ngạc nhiên chút nào.

- Nghĩa là ông ấy đang theo dõi một vụ nào đó?

- Đúng vậy, thưa ông. Một vụ mà ông ấy phải dốc toàn tâm toàn trí. Cháu lo cho sức khoẻ của ông ấy lắm. Ông ấy tái mét, gầy đi, bỏ ăn... "Chừng nào ông mới thấy đói, hử ông Homles?", bà Hót-xơn thường hỏi thế. "Bây giờ

ruồi, ngày mốt", ông ấy trả lời như vậy. Bác sĩ thừa biết là ông ấy lo lắng tới mức nào một khi lao vào một vụ.

- Biết!

- Ông ấy đang bám theo ai đó. Hôm qua ông ấy ra đi, người ta lầm tưởng là một công nhân đi kiếm việc làm. Hôm nay ông ấy giả làm đàn bà, ông ấy nguy trang hay lắm. Mới đầu tôi còn bị lầm, nhưng bây giờ thì quen rồi.

Bi-li cười nhõn, tay chỉ về cây dù to tướng dựa vào cái ghế dài.

- Để nguy trang làm một bà lão đó.

- Thuộc loại chuyện gì?

Bi-li hạ giọng như thể sắp sửa tiết lộ một bí mật lớn của quốc gia.

- Cháu xin kể, thưa ông, nhưng phải tuyệt đối giữ miệng. Đó là vụ Viên kim cương của Hoàng gia.

- Vụ trộm một hột xoàn trị giá khoảng 100 ngàn bảng Anh?

- Đúng thế, thưa ông. Phải kiếm cho ra. Ông biết không? Ông thủ tướng và ông bộ trưởng bộ nội vụ đều đến ngồi tại ghế dài này. Ông Homles tiếp họ rất lịch sự, trấn an họ và hứa sẽ cố gắng tối đa. Có cả huân tước Can-lê.

- Thế nào?

- Đúng thế, thưa ông. Ông có biết ông này không? Một mẫu người sắt đá, nếu cháu được phép nói thực lòng. Cháu khoái ông thủ tướng nhất, ông bộ trưởng cũng thế, cháu có cảm giác đó là những người cần mẫn, lễ độ. Còn ông Can-lê, cháu không thể chịu đựng được! Ông Homles cũng cùng một quan điểm với cháu, ông ạ. Ông Can-lê không tin tài của ông Homles, chống đối việc sử dụng ông Homles, và còn cầu mong ông Homles thất bại.

- Ông Homles biết không?

- Ông Homles luôn luôn biết tất cả những gì cần phải biết.

- Vậy thì chúng ta hy vọng ông Homles sẽ thắng và huân tước Can-lê sẽ quê. Nè Bi-li, cái màn căng ở cửa sổ để làm gì?

- Ông Homles mới móc nó cách đây ba ngày và có để một cái... ngồ ngồ ở đằng sau.

Bi-li tiến tới, kéo cái màn ngăn cách căn phòng với cửa sổ.

Watson không thể đè nén một tiếng la vì ngạc nhiên. Một mẫu tượng lớn như thật của Homles, mặc áo ngủ, mặt hướng ra cửa sổ, nhìn xuống như thể đang đọc một cuốn sách vô hình. Bi-li gỡ cái đầu ra, rồi giơ cao lên.

- Ông Homles luôn luôn cho đổi góc độ để có vẻ sống động. Chỉ khi nào bức sáo kéo xuống, cháu mới dám sờ tới nó. Khi bức sáo kéo lên, đứng bên kia đường, ông sẽ nhìn thấy rõ ông Homles!

- Có lần chúng tôi cũng đã sử dụng cái màn này.

- Với cháu thì đây là lần đầu - Bi-li nói, tay kéo bức sáo để ngó ra đường - Phía bên kia đường có người rình. Cháu thấy rõ một người tại cửa sổ, ông nhìn thử xem!

Watson mới vừa bước tới thì cánh cửa phòng mở, cho thấy cái dáng vóc lêu nghêu của Homles. Khuôn mặt bơ phờ, nhưng bước đi vẫn nhanh nhẹn như thường ngày. Homles bước tới cửa sổ, kéo bức sáo xuống.

- Đủ rồi Bi-li! Chết đó cháu ơi! Sao Watson? Gặp anh tại căn hộ thân ái này là thích thú vô cùng. Anh tới đúng lúc đó!

- Hình như vậy!

- Cháu có thể lui, Bi-li... Tôi lo cho thằng bé quá, anh Watson. Đâu có thể để cho nó chịu hiểm nguy?

- Hiểm nguy gì?

- Chết đột ngột. Tôi đang đợi đêm nay.

- Đợi cái gì?

- Bị ám sát! - Thiệt sao?

- Tuy nhiên, trong khi chờ chết, ta phải hưởng một chút tiện nghi phải không? Rượu chưa bị cấm. Cái ống quạt và hộp xì gà vẫn nằm tại vị trí cũ. Bạn hãy ngồi trên ghế bành để tôi nhìn bạn thêm một lần nữa. Tôi hy vọng bạn chưa tập xong cái thói quen ghét cái tẩu và cái mùi thuốc khen khét của tôi. Mấy bữa rày, nhờ nó mà khỏi ăn cơm.

- Tại sao lại không ăn?

- Năng lực sẽ bén nhọn hơn nếu ta ăn chay.

- Nhưng còn cái hiểm hoạ?

- À! Trong trường hợp mà sự đe dọa trở thành hiện thực, anh hãy nhớ lấy tên và địa chỉ của kẻ sát nhân đem nộp cho Scotland Yard. Tôi xin chúc lành cho anh! Nó là hầu tước Nê-grét. Chép cái tên đi, anh Watson, chép đi! 136 Moorside Gardens N.W. Xong chưa?

Khuôn mặt của Watson đầy lo âu.

- Cho tôi tham gia với. Tôi rảnh hoàn toàn trong 48 giờ.

- Đạo đức của anh chưa tiến, anh Watson! Ngoài các tật xấu khác, nay anh có thêm tật nói láo. Rõ ràng anh có dáng vẻ của một y sĩ rất bận rộn.

- Không đến nỗi thế đâu! Nhưng anh không thể nhờ cảnh sát bắt hấn sao?

- Được chứ!

- Thế thì tại sao không nhờ cho rồi?

- Tại vì hiện tôi chưa biết viên kim cương nằm tại đâu.

- Bi-li có nói với tôi về viên kim cương trên vương miện.

- Đúng thế, đó là một con cá mập. Thằng kia là Sam Mơ-tông, biết đánh quyền Anh. Thằng Sam không tệ đâu, nhưng nó bị hầu tước xỏ mũi. Nó chỉ là một con cá chột ngu đần đang vẫy vùng trong lưới của tôi.

- Hầu tước hiện ở đâu?

- Suốt buổi sáng nay tôi đứng sát bên nó. Anh có thấy tôi nguy trang thành một bà lão chưa, Watson? Chưa bao giờ có bà lão nào quyền rũ như sáng nay. Nó còn cầm dù giùm tôi trong một lúc. "Xin phép bà!" Nó nói với tôi, giọng pha trộn tiếng Ý. Nó có cái điệu dáng của miền Nam trong cử chỉ lúc nó vui; nhưng khi buồn, nó là hiện thân của quỷ sứ.

- Có thể xảy ra thảm kịch!

- Có lẽ! Tôi đã theo nó tới cửa hiệu của lão Trô-ben. Tay này là một cây súng hơi, tôi đoán thế. Và tôi có đủ cơ sở để nghĩ rằng cây súng đó hiện giờ đang đặt tại cửa sổ trước nhà. Anh đã thấy hình nộm của tôi rồi đó! Hình nộm có thể ăn đạn bất cứ lúc nào. Ủa! Có gì vậy Bi-li?

Bi-li mang vào một tấm danh thiếp đặt trên mâm. Homles vừa nhìn vừa nhướn mày và cười thích thú.

- Đích thị là Nê-grét. Bất ngờ quá. Anh ta cầm cây củi ngay phía đang cháy, chì thật. Anh biết rằng hắn nổi tiếng là thợ săn môi to! Anh ta định sẽ kết thúc đẹp đẽ bằng thành tích của mình, sau khi ghi được thêm tên tôi vào đó.

- Ta báo cho cảnh sát!

- Chưa cần! Anh nhìn kỹ ra ngoài cửa sổ xem có ai thơ thẩn phía đó không?

Watson dạn dĩ vén bức màn.

- Một thằng to con đứng gần cửa lớn.

- Sam Mơ-tông đó. Hắn trung thành nhưng ngu dại.

Ông ta hiện ở đâu rồi, Bi-li?

- Tại phòng khách, thưa ông.

- Khi ta bấm chuông thì cháu mời ông ấy lên. Dù không thấy ta cũng cứ đưa vào.

- Vâng.

Watson đợi cửa lớn đóng rồi mới quay qua phía Homles.

- Coi chừng, Homles, có thể nó tới giết anh.

- Chuyện đó không làm tôi ngạc nhiên!

- Tôi xin được ở cạnh anh.

- Anh làm vướng tay, vướng chân tôi.

- Tôi không thể bỏ mặc anh được.

- Anh để tôi một mình mà anh vẫn có vai trò. Thằng cha này tới vì một lý do riêng của nó. Nhưng có thể nó sẽ ở lại vì lý do của tôi.

Homles lấy sổ tay nguệch ngoạc vài dòng.

- Anh thuê xe ngựa chạy đến Scotland Yard, trao cái này cho Du-ga, thuộc ban tầm nã đại hình rồi quay lại đây với cảnh sát. Màn bắt hầu tước sẽ xảy ra sau đó! - Được!

- Trước khi anh về tới, có lẽ tôi đã kiếm ra cục đá.

Anh vừa bấm chuông vừa nói:

- Chúng ta hãy đi vào phòng ngủ, phương án thứ hai đôi khi khá hữu ích. Ngoài ra tôi cũng muốn nhìn con cá mập của tôi trong khi nó không thấy tôi. Vài phút sau Bi-li đưa hầu tước Nê-grét vào. Nhà đi săn, nhà thể thao và người hào hoa nổi tiếng to béo có nước da sạm nắng, với một bộ râu xum xuê màu đen bao bọc một cái miệng hung ác, môi mỏng, mũi dài và cong như mõ ó. Khi cửa

đóng lại sau lưng, ông ta quan sát căn phòng với một cái nhìn hung tợn, mắt đăm đăm nhìn mỗi món đồ gỗ như sợ một cái bẫy. Ông ta giật mình khi thấy cái đầu lạnh lùng của một người đang ngồi trên ghế bành trước cửa sổ. Lúc đầu gương mặt chỉ thể hiện sự kinh ngạc, nhưng sau đó, một tia hy vọng đen tối chiếu sáng trên đôi mắt khát máu. Ông ta nhanh chóng nhìn quanh rồi rón rén, cây gậy nặng nề giơ lên nửa chừng. Ông ta tới gần cái vóc đáng bất động, co mình để lấy đà thì một tiếng nói lạnh lùng từ cửa phòng ngừng vọng tới.

- Đừng đập nó, hầu tước ơi!

Hầu tước kinh ngạc. Hắn lại nâng cây gậy lên, nhưng trước cái nhìn sắt thép và nụ cười chế nhạo, hắn thấy cần phải hạ tay xuống.

- Đó là một công trình nghệ thuật nhỏ đẹp - Homles nói, vừa tiến tới hình nộm - Nhà vẽ kiểu áo quần Tavernier của nước Pháp nặn ra nó đó. Ông ấy cũng khéo tay trong việc nắn sáp như Trô-ben bạn ông, khéo tay trong việc sản xuất súng hơi.

- Súng hơi? Ông muốn nói gì?

- Hãy để nón và gậy trên cái bàn tròn này. Cám ơn, xin vui lòng ngồi xuống, cỡi súng lục luôn, được không? Cũng chả sao, nếu ông muốn ngồi dè lên!... Ông tới đúng lúc quá, tôi khát khao có được 5 phút riêng với ông.

Hầu tước lau bầu, chân mày sụp xuống, vẻ dọa nạt.

- Tôi cũng vậy, tôi muốn nói chuyện với ông. Tôi không phủ nhận rằng tôi có dự định hạ ông.

- Tôi cũng lơ mơ thấy rằng đầu ông đang nung nấu một dự án loại đó. Không hiểu tại sao ông lại dành cho tôi quá nhiều sự lưu tâm?

Tại vì ông chống tôi, tại vì ông sai người theo dõi tôi.

- Người của tôi, tôi thế là không có chuyện đó.

- Láo toét! Tôi bị theo dõi và tôi sai người theo dõi lại chúng nó. Đó là một trò chơi có thể chỉ cần hai đối thủ.

- Thưa hầu tước, ngài tiếp xúc thẳng với tôi có hay hơn không? Do nghề nghiệp tôi phải thân thiện phần nào với cái tên ăn cướp trên thế giới. Còn ông, lui tới với bọn nó là coi không được.

- Đúng vậy.

- Hoan nghênh! Tuy nhiên ông lắm khi cho ai đó là nhân viên của tôi.

Hầu tước cười lớn một cách miệt thị.

- Đầu phải chỉ có một mình ông là người có tài quan sát sắc bén. Hôm qua là một người thất nghiệp già. Hôm nay là một bà lão, suốt ngày chúng bám tôi sát gót.

- Thiệt vậy sao? Ông nói quá! Tôi phiền ông, ông lại ca tụng các trò nguy trang vật vãnh của tôi.

- Là ông? Chính là ông?

Homles nhún vai.

- Trong góc kia là cái dù mà ông có nhã ý xin cầm giùm...

- Nếu tôi biết, thì không bao giờ...

- Thì không bao giờ tôi trở về nhà được chứ gì? Tôi biết rõ mà! Tất cả chúng ta đều bỏ lỡ cơ hội, rồi sau đó lại hối tiếc. Nhờ ông không nhận ra tôi mà chúng ta còn gặp nhau hôm nay.

Đôi chân mày của hầu tước sụp xuống một cách nặng nề hơn.

- Những lời ông nói chỉ làm cho không khí ngột ngạt thêm. Ông theo dõi tôi để làm gì vậy?

- Tôi cần tìm ra cái hột kim cương màu vàng!

Hầu tước ngả lưng ra sau, cười một cách gượng gạo.

- Tôi thề...

- Thật ra ông biết tại sao tôi bám theo ông. Hôm nay ông đến đây là để dò xem tôi biết sự việc tới mức độ nào và nếu cần, ông sẽ ra tay thủ tiêu tôi! Phải khách quan mà nói, ông thủ tiêu tôi là điều tối cần: bởi vì tôi đã biết hết, trừ một chi tiết nhỏ mà chính ông sẽ tiết lộ.

- Thật ư?

- Phải - Đôi mắt của Homles chìa thẳng vào mắt hầu tước, teo lại như hai mũi dùi bằng thép - Ông quả là một miếng nước đá trong suốt. Tôi thấy rõ cho tới tận đáy lòng ông.

- Như vậy ông biết viên kim cương đó ở đâu! Homles vỗ tay rồi đưa một ngón tay mĩa mai.

- Vậy là ông biết, ông vừa nhìn nhận.

- Tôi có nhìn nhận cái gì đâu!

- Nào, hầu tước, ông nên tỏ ra biết điều. Bằng không, ông sẽ gặp nguy hiểm.

Ông hầu tước nhìn lên trần nhà.

Homles nhìn ông ta một cách chăm chú như người đánh cờ đang chiếu bí đối thủ, rồi mở ngăn kéo, lấy ra một cuốn sổ tay dày cộm.

- Ông biết tôi nắm ai trong cuốn sách này không?

- Không.

- Ông!

- Tôi à?

- Đúng vậy. Trọn vẹn tiểu sử của ông trong này, không sót một điều gì!

- Xin Chúa tha thứ - Ông hầu tước la to - Sự nhẫn nại của tôi có giới hạn, thưa ông Homles.

- Vâng, đầy đủ ở trong này, thưa hầu tước! Các sự kiện có liên quan tới cái chết của bà lão Ha-rôn, người để

lại cho ông lãnh địa Blymer mà sau đó ông bán đi để nướng hết trong sòng bạc...

- Ông đang nằm mơ!

- Và nguyên cả cuộc đời của cô Min-ni Va-ren nữa!

- Ông chẳng làm được gì với những cái đó.

- Còn đây, câu chuyện hay hơn! Cuộc đánh cướp trên tàu hoả sang trọng La Riviera vào ngày 13-2-1892. Và đây là cái chỉ phiếu giả mà ông tính rút tiền tại ngân hàng tín dụng Lyonnais cũng hồi năm 1892.

- Không, điểm này ông nói sai!

- Thì tôi đứng trong các điểm khác. Nào, thưa hầu tước, trong khi đánh bài, mà đối thủ nắm hết các lá lớn, thì ông nên bỏ bài đi.

- Đây là cái mối liên quan giữa cuộc nói chuyện tâm phào này với cái hột xoàn?

- Từ từ, thưa hầu tước. Tôi có một mớ tin tức có hại cho ông đó, nhất là tôi có cả một hồ sơ hoàn chỉnh để tố cáo ông và vệ sĩ của ông trong vụ này.

- Thật sao?

- Tôi có lời khai của anh xà-ích chở ông đi Whitehall, và của anh xà-ích chở ông từ đó; Tôi có lời khai của người trung gian thương mại thấy ông đứng gần tủ kiếng; tôi có luôn lời khai của ông Săn-đơ, người không chịu cho ông cầm cái đó. Đủ chưa?

Các mạch máu trên trán của hầu tước phồng to lên. Hai bàn tay sạm nắng, lông lá co thắt lại; ông ta muốn nói, nhưng chữ nghĩa đi đâu mất hết.

- Tôi đã đập bài xuống bàn rồi. Tôi còn thiếu một lá. Đó là "lá bài viên kim cương"! Nó ở đâu?

- Ông sẽ không bao giờ biết!

- Ngài hầu tước! Ông hãy biết điều. Hãy nắm vững tình thế. Ông sẽ ngồi nhà đá hai mươi lăm năm. Sam Mơ-tông cũng thế. Ông sẽ được gì trong 25 năm đó! Không được gì cả. Tuy nhiên, nếu ông chịu hoàn trả... thì tôi sẽ thoả hiệp với tội ác! Chúng tôi không cần ông, lẫn Sam. Chúng tôi cần cục đá. Hãy trả nó lại cho chúng tôi thì ông sẽ trở về nhà trong tự do và mãi mãi tự do, miễn là sống trong đàng hoàng.

- Nếu tôi từ chối thì sao?

- Thì sẽ rất tiếc!

Bi-li đã xuất hiện khi nghe chuông reo.

- Ngài hầu tước, tôi đề nghị cho bạn thân của ông tham dự vào cuộc nói chuyện này. Nói cho đúng, anh ta cũng đang bị lâm nguy. Nè Bi-li, ở trước cửa lớn có một anh chàng to con và xí trai. Cháu mời anh ta lên đây.

- Nếu ông ta từ chối thì sao, thưa ông?

- Bảo cho anh ta hay là hầu tước cần gặp. Anh ta sẽ lên ngay.

- Ông sẽ làm gì? - Ông hầu tước hỏi khi Bi-li đi khuất.

- Bạn thân của tôi là bác sĩ Watson mới ra về. Tôi có khoe với ông ấy rằng trong lưới của tôi có một con cá mập và một con cá chột. Giờ đây, tôi gỡ lưới. Tôi tóm cả hai con.

Ông hầu tước ngồi thẳng lưng lên và đưa tay ra sau lưng. Homles chìa về hướng y một đồ vật nổi cộm trong túi áo ngủ của mình.

- Ông sẽ không chết trên giường, ông Homles!

- Tôi cũng thường đoán như vậy. Tuy nhiên có cần phải chết trên giường không? Chắc ông sẽ chết đứng, chứ không chết nằm đâu? Nhưng hãy chấm dứt các sự đoán

mò bệnh hoạn này, tại sao không dứt khoát chọn lấy sự vui vẻ của hiện tại?

Một tia chớp của mắt thú dữ sáng loé trong cái nhìn của tên tội phạm hình sự. Homles chuẩn bị ứng phó với mọi tình huống. Đối thủ có vẻ kiên đề.

- Mân mê cây súng lục chả có ích gì? - Homles nói một cách bình thản. Ông thừa hiểu rằng ông đâu dám bắn, dù tôi có dành cho ông đủ thời gian. Súng lục là những dụng cụ dơ và ồn, thưa hầu tước! Nên sử dụng súng hơi! Ừa, hình như có bước đi nhẹ của người bạn đáng nể? Chào ông Mơ-tông. Đứng ngoài đường này giờ mỗi chân chưa?

Người đánh quyền Anh là một thanh niên cốt cách nặng nề, vẻ mặt thì vừa ngu vừa lì. Hắn đứng một cách vụng về ngoài cửa, trơ mắt ếch nhìn quanh. Thái độ của Homles làm hắn ngạc nhiên. Hắn nhận thấy mang máng rằng thái độ đó không thân thiện nhưng không biết phải chống trả như thế nào. Hắn quay qua ông chủ của hắn.

- Việc gì thế! Hầu tước? Thằng cha này muốn gì? - Giọng nói của hắn nghiêm trọng và khàn khàn.

Ông hầu tước vươn vai, Homles trả lời thay.

- Để tóm tắt tình hình, ông Mơ-tông, tôi có thể nói rằng mọi chuyện đã tới hồi kết cuộc.

Người đánh quyền Anh tiếp tục hỏi chủ mình.

- Thằng cha này nói đùa hả? Phần tôi, tôi không cười được đâu.

- Tôi ái ngại lắm - Homles nói - Tôi có thể đoán chắc rằng càng khuya, ông sẽ càng bớt vui. Bây giờ, nghe tôi đây, hầu tước Nê-grét. Tôi rất bận, tôi không có thì giờ để hoang phí. Tôi đi vào phòng tôi. Tôi yêu cầu ông coi đây như nhà ông trong lúc tôi vắng mặt. Ông có thể giải thích rõ tình hình cho bạn ông nghe. Tôi sẽ chơi một bản nhạc bằng vĩ

cầm. Năm phút nữa, tôi sẽ quay lại để lấy câu trả lời dứt khoát của ông. Ông hãy lựa chọn: hoặc ông hoặc cục đá!

Homles ôm cây vĩ cầm, rời khỏi phòng. Một lát sau các nốt nhạc rên rỉ đầu tiên của điệu nhạc u buồn nhất trỗi lên từ phòng bên.

- Chuyện gì vậy? - Mơ-tông hỏi với vẻ âu lo - Thằng chả biết cục đá?

- Ông ấy biết quá nhiều điều liên quan tới cục đá. Tôi sợ rằng ông ấy biết hết rồi. - Chúa ơi!

Khuôn mặt của người đánh quyền Anh tái xanh.

- Săn-dơ đã mách lẻo.

- Nếu có tổ cáo chúng ta, tôi sẽ phanh thây nó.

- Điều đó chả ích gì cho chúng ta. Điều cần bây giờ là quyết định phải làm gì?

- Chờ một chút! - Người đánh quyền anh nói, rồi nhìn một cách ngờ vực về phía cửa - Con chim lạc bầy mà lại ra lệnh này nọ. Thằng chả có nghe lén không?

- Làm sao vừa nghe vừa chơi vĩ cầm?

- Đúng vậy. Có thể có người đằng sau bức màn? Phòng này sao có nhiều màn quá!

Nhìn qua nhìn lại, Mơ-tông thấy cái hình nộm tại cửa sổ. Hắn điếng người, không nói nên lời.

- Tuyệt! Đó là bức tượng. - Ông hầu tước giải thích!

- Giả hử! Giống y như thật. Còn mở màn này, dùng làm gì, thưa hầu tước?

- Ô, bỏ qua mấy cái màn đó đi. Đừng hoang phí thời giờ. Chúng ta không còn nhiều đâu. Ông ấy có thể tống mình vào tù, vì cục đá đó.

- Nếu Săn-dơ tố cáo, thì ta có thể bị nguy.

- Tuy nhiên, ông ta sẽ làm ngơ nếu chúng ta nói cho ông ta biết cục đá hiện ở đâu.

- Sao? Trả lại ư? Từ bỏ 100.000 bảng Anh?

- Phải chọn lựa thôi.

Mơ-tông gãi đầu.

- Thằng chả chỉ có một mình. Ta chỉ cần vào phòng, thanh toán hẳn là xong mọi chuyện. Còn gì mà sợ?

Ông hầu tước ra dấu bảo dừng.

- Ông ấy có súng trong người. Vả chăng, giết ông ấy, rồi làm sao trốn thoát. Hơn nữa, có thể ông ấy đã nộp đầy đủ bằng cớ về chúng ta cho cảnh sát rồi.

Một tiếng động mơ hồ ở phía cửa sổ. Hai người im lặng, ngóng tai, nhưng ở cửa sổ, hình nộm vẫn ngồi ở ghế bành, Mơ-tông nói:

- Cái tiếng đó ở ngoài đường. Giờ đây, là phần việc của ông, ông chủ. Ông có đầu óc, chắc sẽ tìm ra kế để chúng ta thoát thân. Nếu cục đá là vô dụng thì ông nói thẳng với thằng chả.

- Tôi đã bịp những tay cừ hơn ông ấy nhiều! - Ông hầu tước nói - Cục đá đang ở trong túi tôi. Tôi không chịu cái rủi ro giao nộp nó. Ngay đêm nay, nó có thể ra khỏi nước Anh và bị cắt thành 4 miếng tại Hoà Lan trước ngày chủ nhật này. Ông ấy không biết gì về Sết-đa đâu.

- Vậy mà tôi tưởng tay Sết-đa sẽ ra đi vào tuần tới.

- Đúng ra là thế. Nhưng theo tình hình mới, nó phải đi trên chuyến tàu tới. Hoặc anh, hoặc tôi phải mang cục đá ra tới phố Lime gặp Văn Sết-đa.

- Nhưng cục đá giả chưa làm xong mà!

- Cứ cầm đá thật mà đi vậy. Ta đâu còn thì giờ.

Lại một lần nữa, với cái năng khiếu người thấy sự nguy hiểm, ông hầu tước dừng lại, nhìn về hướng cửa sổ. Đúng rồi, tiếng động hồi nãy phát sinh từ ngoài đường.

- Về phần Homles - Ông ấy nói tiếp - Ta sẽ gạt hấn một cách dễ dàng. Hấn sẽ không làm cho chúng ta bị bắt đầu, nếu hấn còn hy vọng lấy lại được cục đá. Chúng ta sẽ hứa với hấn rằng hấn sẽ nhận được cục đá. Chúng ta cho hấn trật đường rây. Đến khi hấn hay biết thì cục đá đã qua tới Hoà Lan và chúng ta đã cao bay xa chạy.

- Tuyệt vời! - Mơ-tông la lớn.

- Anh hãy lên đường về bảo thằng Hoà Lan nhanh lên. Phần tôi, tôi sẽ đi gặp con đĩa đó, sẽ cầm chân nó bằng một màn xưng tội giả. Tôi sẽ nói với nó rằng cục đá hiện đang ở Liverpool. Trời ơi! Âm nhạc trời đánh, nhức óc quá! Trong lúc nó lục lạo tại Liverpool, thì cục đá đã qua tới Hoà Lan, còn chúng ta thì đang bênh bồng trên biển cả. Lại đây! Đây là cục đá.

- Tôi tự hỏi tại sao ông dám để nó trong túi mình!

- Chớ để ở đâu bây giờ? Nếu chúng ta đánh cắp nó tại Whitehall thì kẻ khác cũng có thể đánh cắp nó tại nhà tôi.

- Cho tôi xem nó một chút!

Ông hầu tước nhìn người đồng phạm với vẻ hơi thất kính, và tỏ ý chê cái bàn tay bẩn thỉu, nói:

- Ông cho rằng tôi sẽ giữ nó luôn sao chớ! Hãy tới gần cửa sổ để nhìn thấy báu vật cho rõ ràng hơn. Đưa ra ánh sáng đó!

- Xin cảm ơn hai bạn! - Chỉ nhảy một cái, Homles rời khỏi ghế bành của hình nộm và giựt lấy cái báu vật ngàn vàng; một tay cầm nó, một tay chìa súng lục.

Hai tên trộm đi thụt lùi, mặt cắt không còn chút máu. Trước khi chúng hoàn hồn, Homles đã nhấn chuông.

- Hỡi các bạn, hãy tuyệt đối tránh bạo lực. Các bạn hãy quý trọng các đồ gỗ của tôi. Các bạn không có lối thoát đâu. Cảnh sát đang ở dưới nhà.

Quá ngạc nhiên, ông hầu tước không còn giận dữ mà chỉ sợ hãi:

- Ông Homles, ông tài giỏi thật!

- Sự ngạc nhiên của ông là hoàn toàn hợp lý. Ông đâu có ngờ rằng trong phòng tôi còn có cái cửa thứ 2 trở ra sau cái màn này. Khi tôi dời hình nộm đi, tôi sợ bị lộ quá chừng, nhưng vận may đã mỉm cười với tôi, và tôi có cơ hội nghe cuộc đối thoại đặc biệt của hai vị.

- Chúng tôi nhìn nhận là mình đã thua, thưa ông Homles. Tôi cho rằng ông là quỷ hiện hình. - Hầu tước nói, tỏ dấu bị khuất phục.

- Không. Tôi chỉ là anh em của quý! - Homles đáp với một nụ cười lễ độ.

Trí óc dần dần của Sam Mơ-tông bắt đầu hiểu ra. Có những bước đi nặng nề ở cầu thang, phá vỡ sự yên lặng.

- Kỳ tài! Nhưng còn tiếng đàn. Tôi còn nghe tiếng đàn mà - Mơ-tông nói.

- Anh nghe đúng trăm phần trăm - Homles đáp - Tiếng vĩ cầm tiếp tục thánh thót. Máy quay đĩa hát là một phát minh kỳ diệu?

Cảnh sát xuất hiện, các tội phạm bị còng, bị đưa xuống xe ngựa chờ dưới đường. Watson khen Homles về cảnh nguyệt quế mới thêm vào cái vương miện của anh ta. Nhưng cuộc nói chuyện giữa hai người bị gián đoạn vì Bi-li đang mang danh thiếp vào.

- Huân tước Can-lê, thưa ông.

- Đưa ông ấy lên, Bi-li. Đây là nhà quý tộc sáng giá, đại diện cho những quyền thế lớn. Đó là một nhân vật tuyệt hảo, rất trung thực, nhưng "hơi xưa" một chút. Ta sẽ nịnh cụ ấy một chút rồi đùa cụ ấy chơi. Ông không biết chuyện gì vừa xảy ra đâu.

Cánh cửa mở, một người gầy gò bước vào, khuôn mặt khắc khổ, được tô điểm bằng bộ râu mép to và đen không tương xứng với đôi vai cong và cái thân hình mảnh khảnh. Homles tiến tới và bắt lấy một bàn tay mềm nhũn.

- Kính chào ngài huân tước Can-lê? Thời tiết hơi lạnh nhưng trong một căn hộ thì nhiệt độ không đến nỗi nào. Đề nghị ông cởi bỏ áo choàng?

- Xin cảm ơn. Tôi vẫn mặc.

Homles đặt một bàn tay trên cánh tay áo choàng.

- Xin ông cho phép. Bạn tôi, bác sĩ Watson, sẽ trách rằng những thay đổi thời tiết như vậy là quái gở?

- Tôi cảm thấy được, ông à. Tôi không ở lâu đâu! Tôi đến xem cuộc điều tra của ông đến đâu rồi.

- Thưa ông, rất là khó khăn.

- Tôi đã biết trước rằng ông sẽ nói là rất khó khăn - Một nụ cười chế nhạo hé lộ trong lời nói và thái độ của nhà quý tộc già - Cuối cùng mỗi một chúng ta sẽ phát hiện ra các hạn chế của bản thân mình thưa ông Homles. Tuy nhiên, sự mở mắt của ông cũng chữa lành một sự tự mãn...

- Đúng thưa ông. Tôi rất ân hận.

- Tôi đã thấy trước rồi mà!

Homles mỉm cười - nụ cười tinh nghịch:

- Tuy nhiên có một điểm đặc biệt mà tôi hy vọng được ông giúp đỡ?

- Mãi tới bây giờ ông mới nói, tôi ẽ là hơi trễ đó. Tôi đã ngỡ rằng phương pháp làm việc của ông sẽ giúp giải quyết tất cả. Nhưng thôi, dù sao tôi cũng sẵn sàng giúp ông.

- Thưa huân tước, chúng ta có thể lập hồ sơ về bọn trộm.

- Khi nào ta bắt được chúng cơ!

- Đúng vậy, nhưng mà vấn đề là làm sao còng kẻ oa trữ đồ gian?

- Có quá chủ quan và quá sớm không?

- Phải lập hồ sơ mới được. Theo ông, phải làm sao để truy tố kẻ oa trữ đồ gian?

- Trường hợp họ bị bắt quả tang đang giữ cục đá!

- Điều đó, theo ông, là đủ để bắt nhốt kẻ oa trữ đồ gian chứ gì?

- Đương nhiên!

Homles vốn ít cười lớn tiếng, nhưng lần này thì cười hô hố.

- Nếu thế thì, kính thưa ông, tôi cảm thấy đau lòng phải nhờ cảnh sát bắt ông!

Huân tước nổi trận lôi đình.

- Ông suồng sã quá lối đó, ông Homles! Trong năm mươi năm nay, tôi chưa hề gặp một sự bỡn cợt nào tương tự. Tôi đang rối đầu vì quốc gia đại sự; tôi không thích và cũng không có thời giờ để đùa cợt một cách xuẩn ngốc như vậy. Tôi cần nhắc lại cho ông biết rằng không bao giờ tôi tin vào khả năng của ông. Luôn luôn tôi chủ trương phải giao việc này cho cảnh sát công. Trân trọng cáo từ ông.

Homles nhanh nhẩu nhảy ra, chặn lại ở cửa.

- Xin chờ một chút, thưa ngài! Sự ra đi với viên đá Mazarin là một tội ác tày đình so với tội chỉ oa trữ trong một thời gian ngắn.

- Đã quá mức chịu đựng của tôi rồi đó! Hãy để cho tôi đi qua!

- Ngài hãy thọc tay vào túi áo choàng của ngài xem!

- Ông muốn nói gì?

- Ngài cứ làm như vậy đi!

Nhà quý tộc bỗng đống người, mắt nhấp nháy liên hồi, cà lăm cà cặp. Cục đá to màu vàng đang nằm trong tay run rẩy của ông.

- Chúa ơi! Cái gì đây? Ông Homles?

- Quá đột ngột, quá chấn động, phải không, thưa huân tước. Xin ngài tha lỗi, tôi đã quá lỗ, khi bỏ cục đá vào túi ngài ngay từ đầu cuộc nói chuyện. Ông huân tước già nhìn chăm chăm vào khuôn mặt rạng rỡ của Homles.

- Thưa ông Homles, tôi rất kinh ngạc! Quả thật là viên đá Mazarin! Chúng tôi mang ơn ông vô cùng. Ông đùa dai và thất kính, nhưng mà ông đã nhìn nhận. Phần tôi, tôi xin rút lại tất cả những gì đã nói về biệt tài siêu việt của ông. Nhưng...

- Sau này tôi sẽ nói các chi tiết, thưa huân tước. Tôi tin chắc rằng cái thú vị mà ngài tìm thấy trong việc tường thuật cái kết quả vui vẻ về cục đá trong hoàng gia sẽ bù đắp cái thất kính vừa rồi của tôi. Bi-li, hãy đưa ngài huân tước xuống và báo cho bà Hốt-xơn hay rằng tôi rất hạnh phúc nếu được bà cho thầy trò ta một bữa ăn tối thịnh soạn.